อิทธิพลของสมรรถนะองค์กร กลยุทธ์ทางธุรกิจ ภาวะผู้นำ และการจัดการความรู้ที่ส่งผลต่อการเติบโตทางธุรกิจและความอยู่รอดขององค์กรในอุตสาหกรรมผลิตชิ้นส่วนยานยนต์

The Influences of Organizational Competency, Business Strategy, Leadership and Knowledge Management affect on Business Growth andOrganizational Survival of the Automotive Parts Industry

นริศ เพ็ญโภไคย (Naris Penpokai)*
นุจรี ภาคาสัตย์ (Nuchjaree Pakasat)**

บทคัดย่อ

การวิจัยครั้งนี้มีวัตถุประสงค์ (1) เพื่อศึกษาปัจจัยที่มีอิทธิพลต่อการเติบโตทางธุรกิจ คือ สมรรถนะองค์กร กลยุทธ์ทางธุรกิจ ภาวะผู้นำ และการจัดการความรู้ (2) เพื่อศึกษาปัจจัยที่มีอิทธิพลต่อความอยู่รอดขององค์กร ประกอบด้วย สมรรถนะองค์กร กลยุทธ์ทางธุรกิจ ภาวะผู้นำ และการจัดการความรู้ ของบริษัทในอุตสาหกรรมผลิตชิ้นส่วนยานยนต์ และ (3) เพื่อศึกษาการเติบโตทางธุรกิจที่มีอิทธิพลต่อความอยู่รอดขององค์กรของบริษัทในอุตสาหกรรมผลิตชิ้นส่วนยานยนต์ ผู้วิจัยใช้ระเบียบวิธีการวิจัยเชิงปริมาณ และใช้แบบสอบถามเป็นเครื่องมือในการเก็บรวบรวมข้อมูลจากบุคลากรที่อยู่ในบริษัทผลิตชิ้นส่วนยานยนต์ จำนวน 618 บริษัท และตัวอย่างจำนวน 198 คน โดยใช้ในวิธีการเลือกตัวอย่างแบบสะดวก (Convenience Sampling) สถิติที่ใช้ในการวิเคราะห์ข้อมูล ได้แก่ การแจกแจงความถี่ ค่าร้อยละ ค่าส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน ค่าอำนาจจำแนก และโมเดลวิเคราะห์เส้นทาง

ผลการวิเคราะห์เส้นทางสอดคล้องกับข้อมูลเชิงประจักษ์อยู่ในเกณฑ์ดี โดยมีค่าไค- สแควร์สัมพัทธ์ (χ^2/df) เท่ากับ 0.000 ค่า *p*-value เท่ากับ 1.000 ค่าความสอดคล้องของดัชนีวัดระดับความกลมกลืน (*GFI*) เท่ากับ 1.000 ค่าดัชนีวัดระดับความกลมกลืนที่ปรับแก้ (*AGFI*) เท่ากับ 1.000 และค่าดัชนีความคาดเคลื่อนในการประมาณค่าพารามิเตอร์ (*RMSEA*) เท่ากับ 0.000 ทั้งนี้พบว่า (1) สมรรถนะองค์กร กลยุทธ์ทางธุรกิจ ภาวะผู้นำ และการจัดการความรู้มีอิทธิพลทางบวกต่อการเติบโตทางธุรกิจ (2) กลยุทธ์ทางธุรกิจ ภาวะผู้นำ และการ

* นักวิจัยอิสระ, ปร.ด. การพัฒนาองค์การและการจัดการสมรรถนะของมนุษย์
Independent, Researcher Ph.D.(Organizational Development and Human Capability Management)
e-mail : naris1959@hotmail.com
** อาจารย์ สาขาการพัฒนาองค์การและการจัดการสมรรถนะของมนุษย์
คณะวิทยาลัยพาณิชยศาสตร์ มหาวิทยาลัยบูรพา e-mail: nuch.pak@gmail.com
Lecturer, Department Organizational Development and Human Capability Management Graduate School of Commerce and Business, Burapha University.

Veridian E-Journal, Silpakorn University
ISSN 1906 - 3431

จัดการความรู้มีอิทธิพลทางบวกต่อความอยู่รอดขององค์กร โดยที่ปัจจัยสมรรถนะไม่ส่งผลต่อความอยู่รอดขององค์กร (3) การเติบโตทางธุรกิจมีอิทธิพลทางบวกต่อความอยู่รอดขององค์กร

คำสำคัญ: สมรรถนะองค์กร,กลยุทธ์ทางธุรกิจ, ภาวะผู้นำ, การจัดการความรู้, การเติบโตทางธุรกิจ และความอยู่รอดขององค์กร

Abstract

This research aimed to study (1) the influence of the factors of organizational competency, business strategy, leadership and knowledge management affect on business growth (2) the influence of the factors of organizational competency, business strategy, leadership and knowledge management affect on organizational survival and (3) the influence of business growth affect on organizational survival. The researchers utilized a quantitative analysis and the data set was analyzed by descriptive statistics and path analysis model. The research instrument was a questionnaire and conducted through randomly selected 198 executives at 618 companies of Thai Auto Parts Manufacturers Association.The research results found that the results of hypothesis testing as showed: organizational competency, business strategy, leadership and knowledge management had positively direct affected on business growth and only organizational competency did not affect on organizational survival. The path analysis model was completed with empirical data at the acceptable level consists of: χ^2/df = 0.000, *p*-value = 1.000, *GFI* = 1.000, *AGFI* = 1.000 and *RMSEA* = 0.000

Keywords: Organizational competency, Business strategy, Leadership, Knowledge management, Business growth and Organizational survival

บทนำ

คณะรัฐมนตรีได้มีมติเมื่อวันที่ 30 มิถุนายน 2558 เห็นชอบการจัดตั้งคณะกรรมการจัดทำยุทธศาสตร์ชาติระยะ 20 ปี พ.ศ. 2560 - 2579 ซึ่งเป็นแผนแม่บทหลักของการพัฒนาประเทศไทยอย่างยั่งยืน โดยการระดมความคิดเห็นผ่านการมีส่วนร่วมของทุกภาคส่วนของประเทศไทยทั้งภาครัฐ ภาคเอกชน ภาคสังคม ภาคชุมชนในทุกขั้นตอนต่อการกำหนดรายละเอียดยุทธศาสตร์ภายใต้วิสัยทัศน์ "ประเทศมีความมั่งคง มั่งคั่ง ยั่งยืน เป็นประเทศพัฒนาแล้ว ด้วยการพัฒนาตามปรัชญาเศรษฐกิจพอเพียง" ขับเคลื่อนประเทศไทยด้วย 6 ยุทธศาสตร์ ซึ่งเป็นเสมือนเข็มที่กำหนดทิศทางของประเทศไทย ภายใต้แผนพัฒนาประเทศอย่างต่อเนื่องในระยะยาวต่อการพัฒนา โดยทั้งนี้ยังมุ่งตระหนักถึงการกำหนดทิศทางของแผนการพัฒนาประเทศในช่วงเวลา 4 ปี ตั้งแต่ พ.ศ. 2560 - 2564 ที่กำลังมาถึงในช่วงระยะเวลาดังกล่าว ทำอย่างไรต่อการถ่ายทอดแผนยุทธ์ศาสตร์ที่กำลัง

เกิดขึ้นให้สอดคล้องกับยุทธศาสตร์ชาติ ซึ่งถือได้ว่าเป็นการปฏิรูปประเทศอย่างแท้จริง เพื่อยกร่างยุทธศาสตร์ในประเด็นที่มีความสำคัญต่อการกำหนดทิศทางของแผนพัฒนาเศรษฐกิจและสังคมแห่งชาติ ฉบับที่ 12 ซึ่งเป็นจุดเปลี่ยนที่สำคัญในการแปลงยุทธศาสตร์ไปสู่การปฏิบัติ ในประเด็นการพัฒนาทั้งแผนงานและโครงการในการดำเนินงานให้เห็นผลในช่วง 5 ปี เพื่อเตรียมความพร้อมระบบเศรษฐกิจของประเทศให้สามารถปรับตัวรองรับต่อการเปลี่ยนแปลงอย่างเหมาะสม ตลอดจนการปฏิรูปประเทศภายใต้การมีส่วนรวมของทุกภาคส่วนในทุกระดับ สาระสำคัญที่ผ่านบทวิเคราะห์จากการประเมินสถานการณ์ที่ผ่านมาให้สะท้อนประเด็นต่อการพัฒนาได้อย่างชัดเจนภายใต้กระบวนการจัดทำแผน ความเชื่อมโยงสอดคล้องเป็นไปในทิศทางเดียวกัน โดยมีกรอบการพัฒนาที่สำคัญต่อความท้าทายในการพัฒนาประเทศต่อการสร้างระบบเศรษฐกิจที่เข้มแข็งและแข่งขันได้ โดยเศรษฐกิจต้องมีการขยายตัวไม่ต่ำกว่าร้อยละ 5 โดยเป้าหมายมีความสามารถทางการแข่งขันทางเศรษฐกิจของประเทศที่ประเมินโดย IMD อยู่ในกลุ่ม 1 ใน 25 ประเทศแรก เพื่อให้ประเทศไทยไปสู่ประเทศพัฒนาแล้วต่อการยกระดับการผลิตภาพและการใช้นวัตกรรมเพิ่มความสามารถทางการแข่งขัน ทั้งนี้พบว่า สถานะทิศทางการปรับตัวของประเทศไทยในด้านเศรษฐกิจในปีที่ผ่าน อันดับความสามารถในการแข่งขันของประเทศไทยอยู่ในอันดับที่ 30 จากทั้งหมด 60 ประเทศ (ธานินทร์ ผะเอม,2559 สืบค้นจาก www.nesdb.go.th)

ประเทศไทยกำลังเผชิญกับปัญหากับดักประเทศ คือ กับดักรายได้ปานกลาง กับดับความไม่เท่าเทียม กับดักความไม่สมดุล ล้วนเป็นประเด็นของปัญหาเชิงโครงสร้างส่งผลต่อความสามารถทางการแข่งขัน เมื่อพิจารณาย้อนกลับในช่วงเวลา 10 ปี ที่ผ่านมาพบว่า การเติบโตของ GDP ภาคอุตสาหกรรมอยู่เพียงร้อยละ 3 ต่อปี และการลงทุนเติบโตเพียงร้อยละ 2 มูลค่าการส่งออกภาคอุตสาหกรรมขยายตัวร้อยละ 5.4 ต่อปีและผลิตภาพรวม (Total Factor Productivity) ภาคอุตสาหกรรมเพิ่มขึ้นเพียงร้อยละ 0.7 ต่อปี

ซึ่งถือว่าต่ำมากไม่มากเพียงพอต่อการขับเคลื่อนประเทศไปสู่ยุทธศาสตร์ชาติ 20 ปี ดังนั้นการปฏิรูปความร่วมมือของทุกภาคส่วนโดยใช้โมเดล Thailand 4.0 คาดหวังต่อการขับเคลื่อนประเทศด้วยความมั่งคั่งของชาติ โดยการสร้างโมเดลการพัฒนาประเทศมีเป้าหมายให้ประเทศไทยมีรายได้สูง โดยเปลี่ยนจากการขับเคลื่อนด้วยประสิทธิภาพเป็นการขับเคลื่อนด้วยนวัตกรรม คือ การเป็นอุตสาหกรรมเพื่ออนาคต (กระทรวงอุตสาหกรรม, 2559) แต่อย่างไรก็ดีโลกในยุคปัจจุบันนับว่าเป็นโลกใบใหม่ที่ไม่เหมือนเดิมมีความเปลี่ยนแปลงอย่างรวดเร็วทั้งสภาพแวดล้อมและเทคโนโลยีที่ก้าวหน้าทั้งด้านดิจิทัลและ หุ่นยนต์ส่งผลให้หลายองค์กรปรับตัวไม่ได้ต้องออกจากตลาดไป ความไม่เหมือนเดิมนี้เป็นพลวัตเศรษฐกิจแบบ VUCA คือ ผันผวนสูง (Volatility) ไม่แน่นอน (Uncertainty) เชื่อมโยงซับซ้อน (Complexity) และไม่ชัดเจนในผลลัพธ์ (Ambiguity) (เสาวณี จันทะพงษ์ และนิธิสาร พงศ์ปิยะไพบูลย์, 2560) ทั้งนี้ในการดำเนินธุรกิจองค์กรจึงมีความจำเป็นอย่างยิ่งที่จะต้องฟันฝ่าและเอาชนะอุปสรรคเหล่านี้ให้ผ่านพ้นไปเพื่อให้องค์กรได้เติบโต และสามารถอยู่รอดได้ในระยะยาวอย่างยั่งยืน

อุตสาหกรรมผลิตชิ้นส่วนยานยนต์ของประเทศไทยนับได้ว่ามีความสำคัญต่อการพัฒนาเศรษฐกิจของประเทศโดยมีการพัฒนาในทิศทางเดียวกันกับอุตสาหกรรมยานยนต์ของประเทศอย่างต่อเนื่อง ปริมาณการผลิตยานยนต์ในไทยได้เพิ่มขึ้นอย่างมากในช่วงกว่าทศวรรษที่ผ่านมาโดยจำนวนรถยนต์และรถจักรยายนต์จดทะเบียนสะสมมีมากกว่า 15 ล้านคัน และ 20 ล้านคัน ตามลำดับ สะท้อนว่าอุตสาหกรรมผลิตชิ้นส่วนยานยนต์ในไทยในช่วงที่ผ่านมามีอัตราเติบโตดี อย่างไรก็ตามในช่วง 5 ปีที่ผ่านมา อุตสาหกรรมผลิตชิ้นส่วนยานยนต์ในไทยมี

Veridian E-Journal, Silpakorn University
ISSN 1906 - 3431

ภาวะผันผวน โดยในปี 2555-2556 ตลาดยานยนต์ในประเทศมีปริมาณการผลิตอยู่ในระดับสูงจากผลของโครงการรถคันแรก และโครงการประชานิยมของรัฐบาลที่หนุนกำลังซื้อในประเทศและช่วยกระตุ้นการเติบโตของตลาดรถจักรยานยนต์อย่างมาก แต่ทั้งนี้หลังจากสิ้นสุดโครงการรถคันแรกและมีปัญหาการเมืองในประเทศจนมีผลให้เกิดการสะดุดของโครงการประชานิยมทำให้ส่งผลต่อกำลังซื้อของผู้บริโภคภายในประเทศลดลงประกอบกับตลาดส่งออกรถยนต์และรถจักรยานยนต์มีการขยายตัวอย่างจำกัดเนื่องจากการฟื้นตัวทางเศรษฐกิจของประเทศคู่ค้าได้ชลอตัว ทั้งนี้ในปี 2559 มูลค่าตลาดส่งออกชิ้นส่วนยานยนต์ของไทย มีการขยายตัว ร้อยละ 6.0 มีมูลค่าตลาด 12,498.7 ล้านเหรียญสหรัฐ ประกอบด้วยเครื่องยนต์ 3,655.3 ล้านเหรียญสหรัฐ ชิ้นส่วนรถยนต์ 8,233.5ล้านเหรียญสหรัฐ และชิ้นส่วนจักรยานรถยนต์ 609.9 ล้านเหรียญสหรัฐ โดยอาเซียนเป็นตลาดส่งออกหลัก ได้แก่ อินโดเซีย มาเลเซีย ฟิลิปปินส์ และเวียดนาม เป็นต้น มีสัดส่วนประมาณ ร้อยละ 33.0 ของมูลค่าส่งออกทั้งหมดของไทย

นอกจากนี้ปัญหาด้านหนึ่งในระยะยาวที่ผู้ผลิตชิ้นส่วนยานยนต์ของไทยอาจได้รับผลกระทบจากการที่ภาครัฐมีนโยบายส่งเสริมการลงทุนผลิตรถยนต์ไฟฟ้า ซึ่งภาครัฐตั้งเป้าให้มีรถยนต์ไฟฟ้าจดทะเบียนสะสม 1.2 ล้านคัน ภายในปี 2579 ดังนั้นหากรถยนต์ไฟฟ้าเข้ามามีบทบาทในไทยเพิ่มขึ้นจะเป็นจุดเปลี่ยนสำคัญในอุตสาหกรรมผลิตชิ้นส่วนยานยนต์ไทยเนื่องจากรถยนต์ไฟฟ้ามีความต้องการชิ้นส่วนยานยนต์ลดลง (วรรณา ยงพิศาลภพ, 2560) ในอีกด้านหนึ่งจากสถิติข้อมูลทะเบียนนิติบุคคลที่จดทะเบียนเลิกกิจการ พบว่า มีการจดทะเบียนเลิกกิจการตั้งแต่ ปี 2556 - 2559 ดังนี้ คือ ปี 2557 มีการจดทะเบียนเลิกกิจการ จำนวน 18,968 ราย เพิ่มขึ้น 1,533 ราย คิดเป็นร้อยละ 9.0 เมื่อเทียบกับปี2556 ซึ่งมีจำนวน 17,435 ราย ปี 2558 มีการจดทะเบียนเลิกกิจการ จำนวน 22,576 ราย เพิ่มขึ้น 3,608 ราย คิดเป็นร้อยละ 19.0 เมื่อเทียบกับปี 2557 ซึ่งมีจำนวน 18,968 ราย ในขณะที่ ปี 2559 มีการจดทะเบียนเลิกกิจการ จำนวน 20,938 ราย ลดลง 1,638 ราย คิดเป็นร้อยละ 7.0 เมื่อเทียบกับปี 2558 ซึ่งมีจำนวน 22,576 ราย (กรมพัฒนาธุรกิจการค้า, 2560) โดยในภาพรวมสถานการณ์ที่เลิกกิจการดังกล่าวนั้นมีแนวโน้มที่เพิ่มขึ้น ทั้งนี้ในอีกด้านหนึ่งก็ยังมีองค์กรที่ประสบความสำเร็จทางธุรกิจและมีอายุยาวนานที่ไม่ได้เลิกกิจการ ดังนั้นความอยู่รอดขององค์กรซึ่งแสดงให้เห็นถึงประสิทธิภาพและประสิทธิผลขององค์กรที่ทำให้องค์กรยืนอยู่ได้ในระยะยาวนั้นจึงมีความจำเป็นอย่างยิ่งที่องค์กรต่างๆ ล้วนมีความต้องการ ในการนี้ผู้วิจัยจึงมีความสนใจในการศึกษาวิจัยมูลเหตุของปัจจัยต่างๆ ที่ทำให้องค์กรสามารถอยู่รอดได้โดยที่บริษัทในอุตสาหกรรมผลิตชิ้นส่วนยานยนต์ไทยนับได้ว่ามีความสำคัญต่อการพัฒนาเศรษฐกิจของประเทศ ซึ่งหากประสบความสำเร็จในการบริหารจัดการเพื่อทำให้องค์กรได้อยู่รอดแล้วจะส่งผลที่ดีต่อการประกอบธุรกิจและภาพรวมเศรษฐกิจของประเทศให้เติบโตอย่างยั่งยืนต่อไป

วัตถุประสงค์ของการวิจัย

1. เพื่อศึกษาปัจจัยสมรรถนะองค์กร กลยุทธ์ทางธุรกิจ ภาวะผู้นำ และการจัดการความรู้ที่มีอิทธิพลต่อการเติบโตทางธุรกิจของบริษัทในอุตสาหกรรมผลิตชิ้นส่วนยานยนต์
2. เพื่อศึกษาปัจจัยสมรรถนะองค์กร กลยุทธ์ทางธุรกิจ ภาวะผู้นำ และการจัดการความรู้ที่มีอิทธิพลต่อความอยู่รอดขององค์กรของบริษัทในอุตสาหกรรมผลิตชิ้นส่วนยานยนต์
3. เพื่อศึกษาปัจจัยการเติบโตทางธุรกิจที่มีอิทธิพลต่อความอยู่รอดขององค์กรของบริษัทในอุตสาหกรรมผลิตชิ้นส่วนยานยนต์

การทบทวนวรรณกรรม

กรอบแนวคิดและสมมติฐานในการวิจัย

การเติบโตทางธุรกิจ

การเติบโตทางธุรกิจเป็นสิ่งจำเป็นที่ผู้ประกอบการควรจะต้องคำนึงถึงและให้ความสำคัญอย่างยิ่งในการดำเนินธุรกิจโดยองค์ประกอบของการเติบโตทางธุรกิจที่ใช้เป็นตัวชี้วัด ได้แก่ ยอดขาย ส่วนแบ่งตลาด ความพึงพอใจของลูกค้า คุณภาพสินค้าและบริการ ความสามารถในการทำกำไร ระดับของผลิตภัณฑ์จำนวนพนักงาน ผลิตภาพในการผลิต และประสิทธิภาพขององค์กร (Sidek & Mohamad, 2014) โดยที่สมรรถนะองค์กรนั้นประกอบไปด้วย ความรู้ ทักษะ และคุณลักษณะเชิงพฤติกรรมของพนักงานที่ปฏิบัติงานในองค์กรซึ่งสมรรถนะองค์กรสามารถส่งผลทำให้องค์กรมีความโดดเด่นรวมถึงการสร้างความได้เปรียบทางการแข่งขันในการดำเนินธุรกิจ (McClelland, 1973) ทั้งนี้กลยุทธ์ในการดำเนินธุรกิจเป็นสิ่งที่องค์กรจะต้องดำเนินการจัดทำด้วยเหตุที่ว่าบริบทของธุรกิจนั้นมีความหลากหลายและแตกต่างกันทั้งในด้านการกำหนดราคา คุณภาพผลิตภัณฑ์ และการบริการหลังการขายโดยใช้กลยุทธ์ทางธุรกิจเป็นตัวขับเคลื่อนทิศทางที่ทำให้องค์กรเกิดประสิทธิภาพและสร้างความสามารถในการแข่งขัน (Porter, 1985) ทั้งนี้ Porter, (1985) ยังได้แบ่งกลยุทธ์ทางธุรกิจออกเป็น 3 ประเภท ได้แก่ ความเป็นผู้นำด้านต้นทุน การสร้างความแตกต่าง และการมุ่งเน้นการดำเนินงาน ซึ่งสอดคล้องกับ Barry & Elmes (1997); Whittington (2007) ที่มุ่งเน้นการให้ความสำคัญกับการจัดทำกลยุทธ์ทางธุรกิจที่มีความโดดเด่นในด้านผลิตภาพการผลิตเพื่อเพิ่มประสิทธิภาพในการเติบโตทางธุรกิจ (Kotter & Rathgeber, 2006) คณะผู้เชี่ยวชาญด้านการบริหารและผู้นำการเปลี่ยนแปลงได้กล่าวถึงภาวะผู้นำว่าเป็นผู้ขับเคลื่อนหลักในการเปลี่ยนแปลงองค์กรให้ประสบผลสำเร็จและสร้างความเติบโตอย่างยั่งยืน ซึ่งสอดคล้องกับผลการศึกษา เรื่อง รูปแบบภาวะผู้นำต่อการเติบโตขององค์กร ที่พบว่าลักษณะภาวะของผู้นำในองค์กรนั้นสามารถส่งอิทธิพลโดยตรงต่อการเติบโตทางธุรกิจขององค์กร (Church, 2012) อย่างไรก็ตามภาวะผู้นำในองค์กรมีหลายรูปแบบตามลักษณะในการดำเนินธุรกิจ (Ivey and Kline, 2010) โดยที่รูปแบบภาวะผู้นำที่เข้ากันได้กับบริบทขององค์กรนั้นสามารถผลักดันให้องค์กรได้รับผลสัมฤทธิ์ในการดำเนินงานโดยเฉพาะภาวะผู้นำการเปลี่ยนแปลง (Burns,1978; Webb, 2007)

Veridian E-Journal, Silpakorn University
ISSN 1906 - 3431

การบริหารจัดการประสิทธิภาพองค์กรแบบสมดุล ประกอบด้วย 4 มุมมอง ได้แก่ 1) มุมมองด้านการเงิน (Financial perspective) 2) มุมมองด้านลูกค้า (Customer perspective) 3) มุมมองด้านกระบวนการภายใน (Internal process) และ 4) มุมมองด้านการเรียนรู้และการพัฒนา (Learning and Growth perspective) ถือเป็นแนวทางสำคัญในการบริหารองค์กรให้เกิดประสิทธิภาพ (Kaplan & Norton, 2001) สอดคล้องกับ Nonaka (1991); Kogut & Zander (1992) การจัดการความรู้ในองค์กรเป็นบทบาทหน้าที่สำคัญที่ทำให้องค์กรเกิดประสิทธิภาพ สร้างความสามารถในการแข่งขัน และเพิ่มผลิตภาพ โดยที่ Senge (2004) ได้สรุปประเด็นหลัก 5 ประการ ด้านการจัดการความรู้ ประกอบด้วย 1) บุคคลที่มีความรอบรู้ (Personal mastery) 2) รูปแบบของความคิด (Mental model) 3) การมีวิสัยทัศน์ร่วม (Shared vision) 4) การเรียนรู้เป็นทีม (Team learning) และ 5) การคิดเชิงระบบ (System thinking) ผ่านความรู้ที่ฝังอยู่ในตัวคน (Tacit Knowledge) และความรู้ชัดแจ้ง (Explicit Knowledge) ประเด็นหลักดังกล่าวนี้ได้เสนอแนะให้ควรนำมาปฏิบัติอย่างเคร่งครัดทั้งนี้เพื่อใช้เป็นแนวทางในการพัฒนาองค์กรให้มีความเจริญเติบโตอย่างยั่งยืน

โดยผู้วิจัยได้ทำการสังเคราะห์และกำหนดเป็นสมมติฐานของการวิจัยดังนี้

สมมติฐานข้อที่ 1 (H_1): สมรรถนะองค์กรส่งอิทธิพลทางบวกต่อการเติบโตทางธุรกิจ

สมมติฐานข้อที่ 2 (H_2): กลยุทธ์ทางธุรกิจส่งอิทธิพลทางบวกต่อการเติบโตทางธุรกิจ

สมมติฐานข้อที่ 3 (H_3): ภาวะผู้นำส่งอิทธิพลทางบวกต่อการเติบโตทางธุรกิจ

สมมติฐานข้อที่ 4 (H_4): การจัดการความรู้ส่งอิทธิพลทางบวกต่อการเติบโตทางธุรกิจ

ความอยู่รอดขององค์กร

ความอยู่รอดขององค์กร หมายถึง การที่องค์กรสามารถบรรลุวัตถุประสงค์หรือเป้าหมายที่ได้รับจากการวางแผนการดำเนินงานที่แสดงให้เห็นถึงผลความสำเร็จในระยะยาวไม่ว่าจะเป็นความสามารถในการทำกำไรในระยะยาว การมีแผนการดำเนินงานที่สามารถสะท้อนให้เห็นผลได้ในระยะยาว และความสามารถในการยืนอยู่บนเวทีการแข่งขันทางการค้าได้อย่างยั่งยืน ซึ่งพิจารณาได้จากความสามารถในการทำกำไร ความได้เปรียบทางการแข่งขัน และผลิตภาพขององค์กร สิ่งเหล่านี้ถือเป็นส่วนประกอบสำคัญที่ส่งผลให้องค์กรมีความอยู่รอด (Thongchalerm, Nachairit & Tontiset, 2016) โดยเกณฑ์ในการวัดความอยู่รอดขององค์กรมีองค์ประกอบที่สำคัญ จำนวน 8 ด้าน ได้แก่ 1) องค์กรสามารถนำพาธุรกิจให้อยู่รอดได้อย่างมีประสิทธิผล 2) ความสามารถในการปรับตัวเพื่อรองรับการเปลี่ยนแปลง 3) ความได้เปรียบทางการแข่งขัน 4) ความสามารถในการทำกำไรและการมียอดขายเพิ่มขึ้นโดยรวมในระยะยาว 5) อายุขององค์กรที่ยาวนาน 6) ขนาดขององค์กรและการเป็นสถานประกอบการที่ได้รับการยอมรับ 7) การจัดสรรทรัพยากรอย่างเป็นระบบ และ 8) การเติบโตก้าวหน้าขององค์กร (วรัญญา เยาวรัตน์ ลี, 2560) ทั้งนี้องค์กรที่มีสมรรถนะสูงนั้นจะมีประสิทธิผลในการดำเนินการที่ดีสามารถอยู่รอดได้และในทางตรงข้ามองค์กรที่มีสมรรถนะต่ำจะส่งผลทำให้ผลการประกอบการลดต่ำลงและทำให้ไม่สามารถอยู่รอดได้หรือถ้าเป็นบริษัทที่จดทะเบียนอยู่ในตลาดหลักทรัพย์ก็จะถูกเพิกถอนในที่สุด (DelaCerda, 2007) โดยที่สมรรถนะหลักขององค์กรที่สำคัญ อาทิเช่น ความเป็นเอกภาพ ประสบการณ์จากการเรียนรู้ การมีความมุ่งมั่น

และการมุ่งผลสัมฤทธิ์ในงาน สามารถช่วยในการบริหารจัดการให้องค์กรเพิ่มขีดความสามารถในการแข่งขัน (King, Fowler & Zeithaml, 2001)

กลยุทธ์ทางธุรกิจที่สำคัญในการส่งผลต่อความอยู่รอดขององค์กรนั้นควรประกอบไปด้วยการทำให้องค์กรมีความคล่องตัว เกิดความยืดหยุ่น การมีความคิดสร้างสรรค์ และการก่อให้เกิดการสร้างนวัตกรรม โดยทำการเปลี่ยนผ่านจากพนักงานสู่การบรรลุเป้าหมายขององค์กรให้เป็นไปในทิศทางเดียวกัน (Omolade & Tony, 2014); Porter, (1990) ได้มุ่งเน้นอย่างยิ่งในด้านการสร้างคุณค่าที่เป็นเลิศของผลิตภัณฑ์ให้กับลูกค้าเพื่อเป็นการทำกำไรให้กับองค์กร ทั้งนี้กล่าวได้ว่า กลยุทย์การสร้างความได้เปรียบทางการแข่งขันขององค์กร คือ การที่องค์กรสามารถสร้างความแตกต่างของสินค้าและบริการในตลาด การมีรายรับที่สูง และการดำเนินการที่ใช้ต้นทุนต่ำกว่าคู่แข่งขัน Tushman, Anderson & O'Reilly, (1997) ได้ใช้ นวัตกรรม เป็นตัววัดกลยุทธ์ด้านความสามารถในการแข่งขันขององค์กร โดยได้อธิบายว่า นวัตกรรม คือ กุญแจหลักในการสร้างความได้เปรียบทางการแข่งขันและทำให้องค์กรอยู่รอดได้พร้อมทั้งนำพาองค์กรไปสู่ความยั่งยืน โดยที่ภาวะผู้นำเป็นปัจจัยสำคัญที่สามารถส่งผลต่อความสำเร็จหรือความล้มเหลวต่อความอยู่รอดและการเติบโตขององค์กร (Sunday, Adekunle & Roseline, 2014) สอดคล้องกับ Gino & Gray (2011) ที่ได้ทำการศึกษาด้านภาวะผู้นำกับผลสัมฤทธิ์ขององค์กร พบว่าภาวะผู้นำสามารถส่งอิทธิพลทางตรงกับการบรรลุเป้าหมายและวัตถุประสงค์ขององค์กร ทั้งนี้องค์กรมีความจำเป็นอย่างยิ่งที่จะต้องบริหารจัดการความรู้ในองค์กรเพื่อมุ่งสู่การเป็นองค์กรแห่งการเรียนรู้ (Learning organization) เพื่อสนับสนุนให้องค์กรมีขีดความสามารถในการแข่งขันที่สูงขึ้นในการนำพาองค์กรให้เกิดประสิทธิผลอย่างยั่งยืน (Senge, 1990) สอดคล้องกับ Nohaka (1991); Kogut & Zander (1992); Zuo & Panda (2013); Koohang Paliszkiewicz & Gołuchowski (2016) กระบวนในการจัดการความรู้สามารถส่งผลต่อประสิทธิผลความสามารถในการแข่งขัน และผลิตภาพขององค์กร

โดยผู้วิจัยได้ทำการสังเคราะห์และกำหนดเป็นสมมติฐานของการวิจัยดังนี้

สมมติฐานข้อที่ 5 (H_5): สมรรถนะองค์กรส่งอิทธิพลทางบวกต่อความอยู่รอดขององค์กร

สมมติฐานข้อที่ 6 (H_6): กลยุทธ์ทางธุรกิจส่งอิทธิพลทางบวกต่อความอยู่รอดขององค์กร

สมมติฐานข้อที่ 7 (H_7): ภาวะผู้นำส่งอิทธิพลทางบวกต่อความอยู่รอดขององค์กร

สมมติฐานข้อที่ 8 (H_8): การจัดการความรู้ส่งอิทธิพลทางบวกต่อความอยู่รอดขององค์กร

การเติบโตทางธุรกิจและความอยู่รอดขององค์กร

การเติบโตทางธุรกิจมีองค์ประกอบที่แตกต่างกันตามบริบทของแต่ละองค์กรแต่อย่างไรก็ตามองค์กรส่วนใหญ่ใช้มาตรวัดการเติบโตทางธุรกิจในด้านความสามารถที่เพิ่มขึ้นของกำไรสุทธิ รายได้ และสัดส่วนทางการเงินที่สำคัญในการประกอบธุรกิจ (Laosebikan, Oginni & Odunlusi, 2013) โดยที่องค์กรต้องการกลยุทธ์ที่ท้าทายในการวางแผนเพื่อใช้ทรัพยากรที่มีอยู่ให้เกิดประโยชน์สูงสุดกับการบรรลุวัตถุประสงค์ตามเป้าหมายที่ได้กำหนดไว้ (Mullins, 2002; Akindele, Oginni & Omoyele, 2012) ทั้งนี้ความรับผิดชอบในแผนงาน/กิจกรรมที่จะทำให้บรรลุเป้าหมายและทำให้องค์กรอยู่รอดได้นั้นควรที่จะต้องคำนึงถึง ภาวะผู้นำ ความขัดแย้ง การเปลี่ยนแปลง ความไม่แน่นอน วัฒนธรรม เทคโนโลยี โครงสร้างองค์กร ความสามารถในการแข่งขัน การทำกำไร และแรงจูงใจในการทำงาน (Adeoye, 2012) แต่อย่างไรก็ตามการที่องค์กรจะอยู่รอดได้นั้นควรจะต้องมี

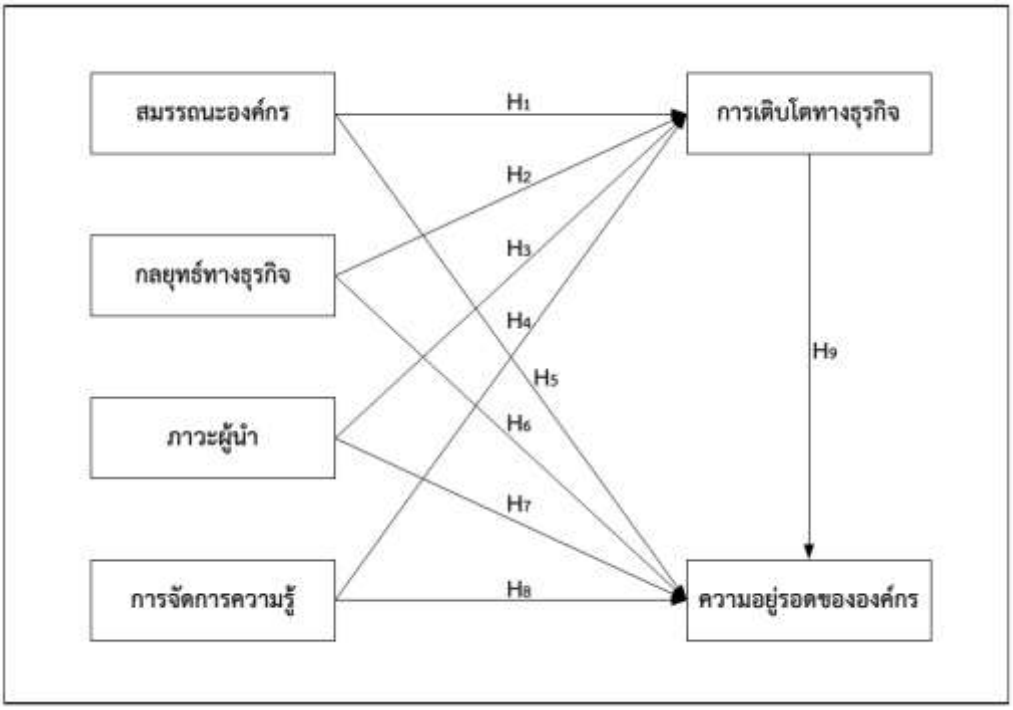
Veridian E-Journal, Silpakorn University
ISSN 1906 - 3431

องค์ประกอบในการพัฒนาที่สำคัญ ได้แก่ 1) การเป็นผู้ช่างคิด ช่างสังเกตต่อสถานการณ์ 2) การมีภาวะความเป็นผู้นำที่สูง 3) การคิดวิเคราะห์แนวโน้มในการเติบโตขององค์กร 4) การมีความมุ่งมั่นทำให้สำเร็จ 5) การสร้างช่องทางในการสื่อสาร 6) การยอมรับต่อความเปลี่ยนแปลง 7) การมีวิธีในการบริหารจัดการที่ดี และ 8) การมีความคิดริเริ่มสร้างสรรค์เพื่อให้เกิดนวัตกรรมต่อการเปลี่ยนแปลงใหม่ๆ ที่จะเกิดขึ้น (Kotter & Rathgeber, 2006)

โดยผู้วิจัยได้ทำการสังเคราะห์และกำหนดเป็นสมมติฐานของการวิจัยดังนี้

สมมติฐานข้อที่ 9 (H_9): การเติบโตทางธุรกิจส่งอิทธิพลทางบวกต่อความอยู่รอดขององค์กร

ผลจากการทบทวนวรรณกรรมผู้วิจัยได้นำมากำหนดกรอบแนวคิดและโมเดลวิเคราะห์เส้นทางอิทธิพลของสมรรถนะองค์กร กลยุทธ์ทางธุรกิจ ภาวะผู้นำ และการจัดการความรู้ ที่ส่งผลต่อการเติบโตทางธุรกิจและความอยู่รอดขององค์กรในอุตสาหกรรมผลิตชิ้นส่วนยานยนต์ ดังแสดงในภาพที่ 1

ภาพที่ 1 กรอบแนวคิดในการวิจัยและสมมติฐานของโมเดลวิเคราะห์เส้นทาง

วิธีดำเนินการวิจัย

การวิจัยในครั้งนี้ผู้วิจัยใช้ระเบียบวิธีการวิจัยเชิงปริมาณ โดยมีขั้นตอนการดำเนินการศึกษาข้อมูลหลักการ แนวคิดและทฤษฎีที่เกี่ยวข้องเกี่ยวกับการเติบโตทางธุรกิจ ความอยู่รอดขององค์กรสมรรถนะองค์กร กลยุทธ์ทางธุรกิจ ภาวะผู้นำ และการจัดการความรู้ เพื่อนำมาใช้สังเคราะห์เนื้อหาภายใต้ แนวคิดและทฤษฎีที่เกี่ยวข้อง เพื่อสร้างแบบสอบถามวัดความคิดเห็นของกลุ่มตัวอย่างเกี่ยวกับอิทธิพลของสมรรถนะองค์กร กลยุทธ์ทางธุรกิจ ภาวะผู้นำ และการจัดการความรู้ที่ส่งผลต่อการเติบโตธุรกิจและความอยู่รอดขององค์กร โดยใช้บริษัทในอุตสาหกรรมผลิตชิ้นส่วนยานยนต์ เป็นหน่วยในการวิเคราะห์ (Unit Of Analysis) การเก็บรวมรวมข้อมูลผู้ให้ข้อมูลหลัก คือ ผู้บริหารระดับสูง

ประชากรและขนาดตัวอย่าง

ประชากรที่ใช้ในการวิจัยครั้งนี้กำหนดตามขั้นตอน คือ ตัวแทนของบริษัทในอุตสาหกรรมผลิตชิ้นส่วนยานยนต์ที่ปฏิบัติงานในตำแหน่งผู้บริหารระดับสูง จากฐานข้อมูลในปี 2560 จากแหล่งข้อมูลสมาคมผู้ผลิตชิ้นส่วนยานยนต์ไทย จำนวน 618 บริษัท (http://www.thaiautoparts.or.th สืบค้นเมื่อ 26 กรกฎาคม 2560) ทั้งนี้การกำหนดขนาดตัวอย่างในการวิเคราะห์เส้นทาง จำนวนตัวอย่างควรมีขนาดเป็น 20 เท่าของตัวแปร (Golob, 2003; Hair, Black, Babin, Anderson and Tatham, 2010) ซึ่งในการวิจัยครั้งนี้มีตัวแปรสาเหตุและตัวแปรผลลัพธ์ เท่ากับ 8 ตัวแปร ดังนั้นขนาดที่ใช้ในการวิจัยครั้งนี้ควรมีอย่างน้อย เท่ากับ 8 x 20 = 160 ตัวอย่าง ทั้งนี้เพื่อป้องกันความคาดเคลื่อนของข้อมูลผู้วิจัยจึงเก็บขนาดตัวอย่างทั้งหมด 618 บริษัท โดยมีจำนวนการตอบกลับของชุดข้อมูลที่มีความสมบูรณ์ เท่ากับ 198 ชุด คิดเป็นอัตราในการตอบกลับ ร้อยละ 32.0 ซึ่งถือได้ว่าผ่านเกณฑ์ตามเงื่อนไขที่กำหนด คือ ไม่น้อยกว่า 160 ตัวอย่าง

เครื่องมือที่ใช้ในการเก็บรวบรวมข้อมูล

เครื่องมือที่ใช้ในการเก็บรวบรวมข้อมูลของการทำวิจัยในครั้งนี้ คือ แบบสอบถามความระดับความคิดเห็น โดยแบ่งออกเป็น 6 ส่วน ได้แก่

ส่วนที่ 1 ข้อมูลทั่วไปของผู้ตอบแบบสอบถาม จำนวน 6 ข้อ ใช้เกณฑ์การแปลผลคะแนนมาตรวัดแบบสัดส่วน สำหรับตัวแปรสาเหตุ

ส่วนที่ 2-4 ประกอบด้วย สมรรถนะองค์กร กลยุทธ์ทางธุรกิจ ภาวะผู้นำ และการจัดการความรู้ จำนวนข้อคำถาม 4 ข้อต่อตัวแปร และตัวแปรผลลัพธ์ส่วนที่ 5-6 ประกอบด้วย การเติบโตทางธุรกิจ ความอยู่รอดขององค์กร จำนวนข้อคำถาม 5 ข้อต่อตัวแปร โดยตัวแปรส่วนที่ 2-6 ประยุกต์ใช้มาตรวัดจาก Petter, DeLone and McLean (2008) มีระดับความคิดเห็นของค่าคะแนน เท่ากับ 1-5 ได้แก่

ค่าคะแนน 1	ไม่เห็นด้วยอย่างยิ่ง
ค่าคะแนน 2	ไม่เห็นด้วย
ค่าคะแนน 3	ความเห็นปานกลาง
ค่าคะแนน 4	เห็นด้วย
ค่าคะแนน 5	เห็นด้วยอย่างยิ่ง

ใช้เกณฑ์การแปลผลระหว่างช่วงค่าผลคะแนนเฉลี่ยของข้อมูลตัวแปรโดยคำนวณได้จากสูตร [(5-1)/5] = 0.80 ดังนี้

คะแนนเฉลี่ย	แปลผล
1.00-1.79	ระดับต่ำมาก
1.80-2.59	ระดับต่ำ
2.60-3.39	ระดับปานกลาง
3.40-4.19	ระดับสูง
4.20-5.00	ระดับสูงมาก

Veridian E-Journal, Silpakorn University
ISSN 1906 - 3431

การตรวจสอบคุณภาพของเครื่องมือ

ผู้วิจัยได้ทำการตรวจสอบคุณภาพของเครื่องมือ ประกอบด้วย 1) การตรวจสอบความตรงเชิงเนื้อหา โดยทำการตรวจสอบแบบสอบถามรายข้อจากผู้ทรงคุณวุฒิ จำนวน 5 ท่าน เพื่อหาค่า Index of Item Objective Congruence: IOC ซึ่งควรมีค่ามากกว่า 0.500 และ 2) การตรวจสอบความเที่ยง โดยทำการตรวจสอบด้วยวิธีการหาค่าสัมประสิทธ์แอลฟาของครอนบาค ซึ่งควรมีค่าเท่ากับ 0.70 ขึ้นไป และค่าอำนาจจำแนกรายข้อของแต่ละข้อคำถามต้องมีค่าตั้งแต่ 0.300 ขึ้นไป (จิราภรณ์ พงษ์ศรีทัศน์, 2553)

ผลการตรวจสอบความตรงเชิงเนื้อหามีค่า IOC เท่ากับ 1.000 และผลการตรวจสอบความเที่ยงของข้อคำถามจากข้อมูลทดลอง (Try out, n = 30) มีค่าสัมประสิทธ์แอลฟาของครอนบาค เท่ากับ 0.788-0.879 และค่าอำนาจจำแนกรายข้อ เท่ากับ 0.366-0.823 และการตรวจสอบความเที่ยงของข้อคำถามจากข้อมูลที่เก็บจริง (n = 198) มีค่าสัมประสิทธ์แอลฟาของครอนบาค เท่ากับ 0.882-0.902 และค่าอำนาจจำแนกรายข้อเท่ากับ 0.694-0.702 ทั้งหมดผ่านเกณฑ์ดังกล่าวข้างต้น ดังแสดงรายละเอียดในตารางที่ 1

ตารางที่ 1 ผลการวิเคราะห์ความเที่ยงของข้อคำถาม

ตัวแปร สาเหตุ/ผลลัพธ์	n = 30		n = 198	
	ค่าแอลฟาของครอนบาค	ค่าอำนาจจำแนกรายข้อ	ค่าแอลฟาของครอนบาค	ค่าอำนาจจำแนกรายข้อ
สมรรถนะองค์กร (COM)	0.863	0.664 - 0.740	0.888	0.740 - 0.780
กลยุทธ์ทางธุรกิจ (STR)	0.879	0.702 - 0.769	0.898	0.739 - 0.803
ภาวะผู้นำ (LEA)	0.835	0.546 - 0.781	0.902	0.766 - 0.828
การจัดการความรู้ (KNO)	0.788	0.497 - 0.633	0.882	0.702 - 0.785
การเติบโตทางธุรกิจ (GRO)	0.790	0.366 - 0.823	0.891	0.694 - 0.816
ความอยู่รอดขององค์กร (SUR)	0.834	0.481 - 0.769	0.897	0.809 - 0.702

วิธีการวิเคราะห์ข้อมูล

ผู้วิจัยใช้วิธีการวิเคราะห์ข้อมูลด้วยสถิติเชิงพรรณาและสถิติเชิงอนุมานโดยใช้การวิเคราะห์เส้นทาง (Path Analysis) เพื่อใช้ตอบสมมติฐานของการวิจัยครั้งนี้ ทั้งนี้ผู้วิจัยได้ทำการตรวจสอบข้อตกลงเบื้องต้นสำหรับตัวแปรสาเหตุและตัวแปรผลลัพธ์ที่จะนำมาใช้ในการวิเคราะห์เส้นทาง ประกอบด้วย

1) การวิเคราะห์ด้วยแผนภาพ ได้แก่ ความเป็นเอกพันธ์ของการกระจายตัว ความสัมพันธ์เชิงเส้นตรงระหว่างตัวแปร และการแจกแจงข้อมูลแบบปกติ และ

2) การวิเคราะห์ทางสถิติภาวะร่วมเส้นตรงพหุระหว่างตัวแปรเพื่อแสดงว่าไม่เกิด Multicollinearlity ของตัวแปร โดยมีค่า Tolerance > 0.100 และ ค่า VIF<10.000 (Hair, Black, Babin, Anderson and Tatham, 2010) โดยผลการวิเคราะห์ข้อมูลของตัวแปรทั้งหมด พบว่า Tolerance มีค่า เท่ากับ 0.413-0.484

และ VIF มีค่า เท่ากับ 2.067-2.421 ทั้งหมดผ่านเกณฑ์ตามที่กำหนดไว้ดังกล่าวข้างต้นและมีความ เหมาะสมสามารถนำไปวิเคราะห์เส้นทางได้

ทั้งนี้การตรวจสอบระหว่างโมเดลตามสมมติฐานกับข้อมูลเชิงประจักษ์ของกลุ่มตัวอย่าง จากผลการวิเคราะห์โมเดลเส้นทางที่ได้รับจากการวิจัยในครั้งนี้นั้น พิจารณาจากความสอดคล้องโดยสามารถวัดได้จากค่าดัชนีความกลมกลืน (Goodness of Fit Measures) ซึ่งเป็นค่าสถิติที่ใช้ในการตรวจสอบความตรงในองค์รวมของทั้งโมเดลในการวิเคราะห์เส้นทาง ได้แก่ ค่าไค-สแควร์สัมพันธ์ วัดได้จาก Chi_square (χ^2)/Degree of Freedom (*df*) น้อยกว่า 2.00 ค่า *p-value* มากกว่า 0.05 ค่ารากที่สองของค่าเฉลี่ยความคลาดเคลื่อน Root Mean Square Error of Approximation (*RMSEA*) น้อยกว่า 0.05 ค่าปริมาณความแปรปรวนและความแปรปรวนร่วมที่สามารถอธิบายได้ด้วยโมเดล Goodness of Fit Index (*GFI*) มากกว่าหรือเท่ากับ 0.90 และค่าปริมาณความแปรปรวนและความแปรปรวนร่วมที่อธิบายโมเดลโดยการปรับแก้ด้วยความซับซ้อนของโมเดล Adjusted Goodness of Fit Index (*AGFI*) มากกว่าหรือเท่ากับ 0.90 (สุภมาส อังศุโชติ, สมถวิล วิจิตรวรรณา และ รัชนีกูล ภิญโญภานุวัฒน์, 2554)

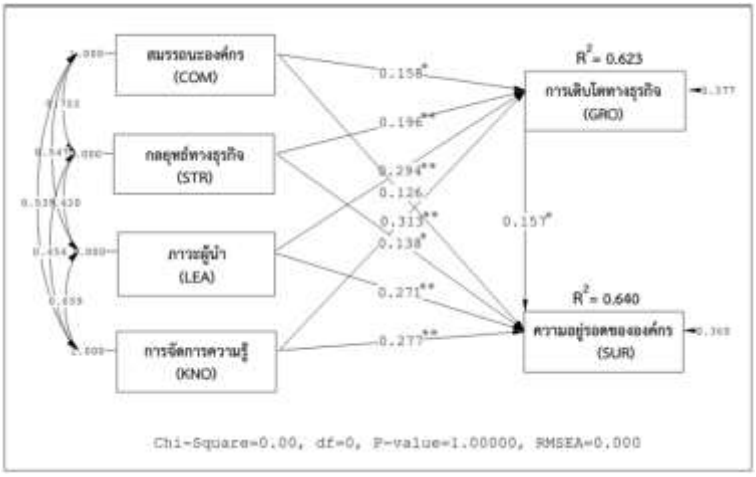
ผลการวิจัย

ผู้บริหารระดับสูงซึ่งเป็นตัวแทนบริษัทของกลุ่มตัวอย่างในอุตสาหกรรมผลิตชิ้นส่วนยานยนต์ได้ตอบแบบสอบถาม จำนวน 198 คน จากข้อมูลส่วนใหญ่ พบว่า เป็นเพศชาย คิดเป็นร้อยละ 61.6 มีอายุระหว่าง 41-50 ปี คิดเป็นร้อยละ 43.9 มีระดับการศึกษาปริญญาตรี คิดเป็นร้อยละ 57.6 มีตำแหน่งเป็นกรรมการผู้จัดการ คิดเป็นร้อยละ 69.2 และมีอายุงานมากกว่า 15 ปี คิดเป็นร้อยละ 44.4 ทั้งนี้ข้อมูลที่พบดังแสดงในตารางที่ 2 กลุ่มตัวอย่างมีระดับค่าเฉลี่ยความคิดเห็นต่อสมรรถนะองค์กร กลยุทธ์ทางธุรกิจ ภาวะผู้นำ การจัดการความรู้ การเติบโตทางธุรกิจ และความอยู่รอดขององค์กร โดยตัวแปรทั้งหมดสามารถแปลผลค่าคะแนนเฉลี่ยในระดับสูง

ตารางที่ 2 ระดับคะแนนค่าเฉลี่ยและการแปลผลของสมรรถนะองค์กร กลยุทธ์ทางธุรกิจ ภาวะผู้นำ การจัดการความรู้ การเติบโตทางธุรกิจ และความอยู่รอดขององค์กร

ตัวแปร สาเหตุ/ผลลัพธ์	ค่าเฉลี่ย	ส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน	แปลผล
สมรรถนะองค์กร (COM)	3.787	0.757	ระดับสูง
กลยุทธ์ทางธุรกิจ (STR)	3.929	0.778	ระดับสูง
ภาวะผู้นำ (LEA)	4.036	0.741	ระดับสูง
การจัดการความรู้ (KNO)	4.065	0.613	ระดับสูง
การเติบโตทางธุรกิจ (GRO)	4.096	0.614	ระดับสูง
ความอยู่รอดขององค์กร (SUR)	4.119	0.689	ระดับสูง

Veridian E-Journal, Silpakorn University
ISSN 1906 - 3431

ภาพที่ 2 โมเดลวิเคราะห์เส้นทาง แสดงอิทธิพลของสมรรถนะองค์กร กลยุทธ์ทางธุรกิจ ภาวะผู้นำ และการจัดการความรู้ ที่ส่งผลต่อการเติบโตทางธุรกิจและความอยู่รอดขององค์กร

ตารางที่ 3 แสดงเส้นทางอิทธิพลทางตรง อิทธิพลทางอ้อม และอิทธิพลรวมระหว่างตัวแปรสาเหตุกับตัวแปรผลลัพธ์ของการวิเคราะห์เส้นทาง

ตัวแปรผลลัพธ์	GRO			SUR		
ตัวแปรสาเหตุ	DE	IE	TE	DE	IE	TE
COM	0.158* (0.162)	-	0.158* (0.162)	0.126 (0.112)	0.025 (0.025)	0.151* (0.112)
STR	0.196** (0.064)	-	0.196** (0.064)	0.138* (0.045)	0.030 (0.012)	0.168** (0.044)
LED	0.294** (0.152)	-	0.294** (0.152)	0.271** (0.109)	0.046* (0.039)	0.317** (0.105)
KNO	0.313** (0.129)	-	0.313** (0.029)	0.277** (0.093)	0.049* (0.035)	0.326** (0.089)
GRO	-	-	-	0.157* (0.049)	-	0.157* (0.049)
ตัวแปรผลลัพธ์ R^2	GRO 0.623			SUR 0.640		

χ^2= 0.000, *df*= 0.000, χ^2/df= 0.000, *p*-value= 1.000, *GFI*= 1.000, *AGFI*= 1.000, *RMSEA*= 0.000

หมายเหตุ: DE = direct effect, IE = indirect effect, TE = total effect * หมายถึง นัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 (1.960 ≤ *t*-value < 2.576) ** หมายถึง นัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01 (*t*-value ≥ 2.576

ผลการวิเคราะห์เส้นทางในตารางที่ 3 และภาพที่ 2 พบว่า โมเดลวิเคราะห์เส้นทางมีความสอดคล้องกลมกลืนกับข้อมูลเชิงประจักษ์ในระดับสมบูรณ์ โดยมีค่าไค-สแควร์ (χ^2) เท่ากับ 0.000 ค่าองศาอิสระ (*df*) เท่ากับ 0.000 ค่าไค-สแควร์สัมพัทธ์ (χ^2/df) เท่ากับ 0.000 ค่า *p*-value เท่ากับ 1.000 ค่าความสอดคล้องของดัชนีวัดระดับความกลมกลืน (*GFI*) เท่ากับ 1.000 ค่าดัชนีวัดระดับความกลมกลืนที่ปรับแก้ (*AGFI*) เท่ากับ 1.000 และค่าดัชนีความคาดเคลื่อนในการประมาณค่าพารามิเตอร์ (*RMSEA*) เท่ากับ 0.000 ทั้งหมดผ่านเกณฑ์ตามที่ได้กำหนดไว้ โดยมีผลโมเดลวิเคราะห์เส้นทางตามสมมติฐานของการวิจัยดังนี้

สมรรถนะองค์กรสามารถส่งอิทธิพลทางบวกต่อการเติบโตทางธุรกิจของบริษัทในอุตสาหกรรมผลิตชิ้นส่วนยานยนต์ โดยมีค่าสัมประสิทธิ์เส้นทาง เท่ากับ 0.158 และมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 2.254* แปลผลการวิจัยสอดคล้องกับสมมติฐานตามที่ได้กำหนดไว้

กลยุทธ์ทางธุรกิจสามารถส่งอิทธิพลทางบวกต่อการเติบโตทางธุรกิจ โดยมีค่าสัมประสิทธิ์เส้นทางเท่ากับ 0.196 และมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 3.048** แปลผลการวิจัยสอดคล้องกับสมมติฐานตามที่ได้กำหนดไว้

ภาวะผู้นำสามารถส่งอิทธิพลทางบวกต่อการเติบโตทางธุรกิจของบริษัทในอุตสาหกรรมผลิตชิ้นส่วนยานยนต์ โดยมีค่าสัมประสิทธิ์เส้นทาง เท่ากับ 0.294 และมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 4.764**แปลผลการวิจัยสอดคล้องกับสมมติฐานตามที่ได้กำหนดไว้

การจัดการความรู้สามารถส่งอิทธิพลทางบวกต่อการเติบโตทางธุรกิจของบริษัทในอุตสาหกรรมผลิตชิ้นส่วนยานยนต์ โดยมีค่าสัมประสิทธิ์เส้นทาง เท่ากับ 0.313 และมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 5.080**

แปลผลการวิจัยสอดคล้องกับสมมติฐานตามที่ได้กำหนดไว้

สมรรถนะองค์กรไม่สามารถส่งอิทธิพลทางบวกต่อความอยู่รอดขององค์กรของบริษัทในอุตสาหกรรมผลิตชิ้นส่วนยานยนต์ โดยมีค่าสัมประสิทธิ์เส้นทาง เท่ากับ 0.126 และไม่มีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 1.814 แปลผลการวิจัยไม่สอดคล้องกับสมมติฐานตามที่ได้กำหนดไว้

กลยุทธ์ทางธุรกิจสามารถส่งอิทธิพลทางบวกต่อความอยู่รอดขององค์กรของบริษัทในอุตสาหกรรมผลิตชิ้นส่วนยานยนต์ โดยมีค่าสัมประสิทธิ์เส้นทาง เท่ากับ 0.138 และมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 2.141* แปลผลการวิจัยสอดคล้องกับสมมติฐานตามที่ได้กำหนดไว้

ภาวะผู้นำสามารถส่งอิทธิพลทางบวกต่อความอยู่รอดขององค์กรของบริษัทในอุตสาหกรรมผลิตชิ้นส่วนยานยนต์ โดยมีค่าสัมประสิทธิ์เส้นทาง เท่ากับ 0.271 และมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 4.246** แปลผลการวิจัยสอดคล้องกับสมมติฐานตามที่ได้กำหนดไว้

การจัดการความรู้สามารถส่งอิทธิพลทางบวกต่อความอยู่รอดขององค์กรของบริษัทในอุตสาหกรรมผลิตชิ้นส่วนยานยนต์ โดยมีค่าสัมประสิทธิ์เส้นทาง เท่ากับ 0.277 และมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 4.317** แปลผลการวิจัยสอดคล้องกับสมมติฐานตามที่ได้กำหนดไว้

การเติบโตทางธุรกิจสามารถส่งอิทธิพลทางบวกต่อความอยู่รอดขององค์กรของบริษัทในอุตสาหกรรมผลิตชิ้นส่วนยานยนต์ โดยมีค่าสัมประสิทธิ์เส้นทาง เท่ากับ 0.157 และมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 2.227* แปลผลการวิจัยสอดคล้องกับสมมติฐานตามที่ได้กำหนดไว้

Veridian E-Journal, Silpakorn University
ISSN 1906 - 3431

ทั้งนี้จากผลของการวิจัย พบว่า ตัวแปรทั้งหมดสามารถอธิบายการเติบโตทางธุรกิจ และความอยู่รอดขององค์กร ได้ร้อยละ 62.30 และ 64.00 ตามลำดับ

อภิปรายผลของการวิจัย

ตอบวัตถุประสงค์ข้อที่ 1 เพื่อศึกษาปัจจัยประกอบด้วย สมรรถนะองค์กร กลยุทธ์ทางธุรกิจ ภาวะผู้นำ และการจัดการความรู้ ที่มีอิทธิพลต่อการเติบโตทางธุรกิจของบริษัทในอุตสาหกรรมผลิตชิ้นส่วนยานยนต์ สมรรถนะองค์กรมีอิทธิพลต่อการเติบโตทางธุรกิจของบริษัทในอุตสาหกรรมผลิตชิ้นส่วน ยานยนต์ สอดคล้องกับผลการวิจัยของ King, Fowler & Zeithaml (2001); DelaCerda (2007) และเป็นไปตามแนวคิด/ทฤษฎีของ McClelland (1973) กล่าวคือ สมรรถนะองค์กรได้รับการถ่ายทอดมาจากพฤติกรรมพึงประสงค์ร่วมที่เป็นไปในทิศทางเดียวกันของกลุ่มผู้ปฏิบัติงานในองค์กรที่แสดงออกผ่านความรู้ ทักษะ และคุณลักษณะของบุคคล ซึ่งสามารถนำมาสนับสนุนให้องค์กรปฏิบัติงานได้บรรลุเป้าหมายตามที่ได้กำหนดไว้ส่งผลต่อประสิทธิภาพและประสิทธิผลที่ดีในการดำเนินธุรกิจ กลยุทธ์ทางธุรกิจมีอิทธิพลต่อการเติบโตทางธุรกิจของบริษัทในอุตสาหกรรมผลิตชิ้นส่วนยานยนต์ สอดคล้องกับผลการวิจัยของ Barry & Elmes (1997); Whittington (2007) และเป็นไปตามแนวคิด/ทฤษฎีของ Porter (1985) กล่าวคือ การเติบโตทางธุรกิจนั้นมาจากการสร้างความแตกต่างในผลิตภัณฑ์ การใช้ต้นทุนที่ต่ำเมื่อเทียบกับอุตสาหกรรมเดียวกัน การพัฒนาคุณภาพสินค้าและบริการหลังการขาย โดยที่ Porter (1985) ได้ให้ความสำคัญกับการนำองค์ประกอบเหล่านี้มาสร้างความได้เปรียบทางการแข่งขันอันจะส่งผลทำให้องค์กรธุรกิจได้มีการเติบโตอย่างยั่งยืน

ภาวะผู้นำมีอิทธิพลต่อการเติบโตทางธุรกิจของบริษัทในอุตสาหกรรมผลิตชิ้นส่วนยานยนต์ สอดคล้องกับผลการวิจัยของ (Kotter & Rathgeber, 2006; Webb, 2007; Church, 2012) และเป็นไปตามแนวคิด/ทฤษฎีของ Burns (1978) กล่าวคือ ภาวะผู้นำสามารถส่งผลต่อประสิทธิภาพและประสิทธิผลขององค์กร ซึ่งควรมีแนวทางปฏิบัติที่สำคัญ 4 ด้าน ได้แก่ 1) ความสามารถในการสร้างแรงบันดาลใจ 2) การมีอิทธิพลอย่างมีอุดมการณ์ 3) การกระตุ้นเชาว์ปัญญา และ 4) การคำนึงถึงปัจเจกบุคคล อีกทั้งภาวะผู้นำยังสามารถสนับสนุนการใช้ทรัพยากรให้เกิดประโยชน์อย่างคุ้มค่าขององค์กรอีกด้วย (Gialamas & Pelonis, 2009)

การจัดการความรู้มีอิทธิพลต่อการเติบโตทางธุรกิจของบริษัทในอุตสาหกรรมผลิตชิ้นส่วนยานยนต์ สอดคล้องกับผลการวิจัยของ Nonaka (1991); Kogut & Zander (1992); Kaplan & Norton, (2001) และเป็นไปตามแนวคิด/ทฤษฎีของ Senge (2004) กล่าวคือ การที่บุคคลในองค์กรได้มีความรอบรู้ที่เพิ่มขึ้นรู้จักการกำหนดรูปแบบของความคิด การมีวิสัยทัศน์ร่วม รวมทั้งมีการเรียนรู้เป็นทีมและคิดวิเคราะห์เชิงระบบผ่านความรู้ที่ฝังอยู่ในตัวคน (Tacit Knowledge) และความรู้ชัดแจ้ง (Explicit Knowledge) ซึ่งองค์ประกอบเหล่านี้สามารถใช้เป็นแนวทางในการพัฒนาองค์กรให้มีการเจริญเติบโตได้อย่างยั่งยืน

ตอบวัตถุประสงค์ข้อที่ 2 เพื่อศึกษาปัจจัยประกอบด้วย สมรรถนะองค์กร กลยุทธ์ทางธุรกิจ ภาวะผู้นำ และการจัดการความรู้ ที่มีอิทธิพลต่อความอยู่รอดขององค์กรของบริษัทในอุตสาหกรรมผลิตชิ้นส่วนยานยนต์

สมรรถนะองค์กรไม่มีอิทธิพลต่อความอยู่รอดขององค์กรของบริษัทในอุตสาหกรรมผลิตชิ้นส่วนยานยนต์ สอดคล้องกับผลการวิจัยของ Rummler & Brache (1995) พบว่า การที่องค์กรจะอยู่รอดได้นั้นบุคลากรในองค์กรต้องมีการปรับเปลี่ยนโดยใช้สมรรถนะที่สามารถนำมาปฏิบัติงานได้ตามระดับขั้น ได้แก่ การมีความรู้และเข้าใจ การประยุกต์นำไปใช้งาน การถ่ายทอดและสอนแนะ และการเป็นผู้เชี่ยวชาญ ตามลำดับ ทั้งนี้ในแต่ละลำดับขั้นล้วนต้องมีผู้ปฏิบัติงานที่ผ่านและไม่ผ่านในการพัฒนาปรับตัวเพื่อเพิ่มขีดความสามารถ และเป็นไปตามแนวคิด/ทฤษฎีของMcClelland (1973)กล่าวคือ สมรรถนะองค์กรไม่สามารถที่จะเกิดประสิทธิผลได้อันเนื่องจากพฤติกรรมพึงประสงค์ในด้านความรู้ ทักษะ และคุณลักษณะของบุคคลนั้นมีความแตกต่างกันในทางปฏิบัติของแต่ละองค์กร

กลยุทธ์ทางธุรกิจมีอิทธิพลต่อความอยู่รอดขององค์กรของบริษัทในอุตสาหกรรมผลิตชิ้นส่วนยานยนต์ สอดคล้องกับผลการวิจัยของ Tushman, Anderson & O'Reilly, (1997); Omolade & Tony (2014) และเป็นไปตามแนวคิด/ทฤษฎีของ Porter, (1990) กล่าวคือ กลยุทย์การสร้างความได้เปรียบทางการแข่งขันขององค์กร ประกอบด้วย การที่องค์กรสามารถสร้างความแตกต่างของสินค้าและบริการในตลาด การมีรายรับที่สูงและการดำเนินการที่ใช้ต้นทุนต่ำกว่าคู่แข่งขัน สามารถส่งผลให้องค์เกิดประสิทธิผลที่มั่นคงในระยะยาว

ภาวะผู้นำมีอิทธิพลต่อความอยู่รอดขององค์กรของบริษัทในอุตสาหกรรมผลิตชิ้นส่วนยานยนต์ สอดคล้องกับผลการวิจัยของ Gino & Gray (2011); Sunday, Adekunle & Roseline (2014) และเป็นไปตามแนวคิด/ทฤษฎีของ Burns (1978) กล่าวคือ ผู้นำที่สามารถสร้างแรงบันดาลใจในการทำงาน การประพฤติปฏิบัติตนเป็นแบบอย่างที่ดี และสามารถกระตุ้นความคิดสร้างสรรค์ในการปฏิบัติงาน รวมทั้งให้ความเคารพนับถือซึ่งกันและกันนั้นสามารถส่งผลต่อความสำเร็จในการบรรลุเป้าหมายขององค์กร การจัดการความรู้มีอิทธิพลต่อความอยู่รอดขององค์กรของบริษัทในอุตสาหกรรมผลิตชิ้นส่วนยานยนต์ สอดคล้องกับผลการวิจัยของ Nohaka (1991); Kogut & Zander (1992); Zuo & Panda (2013); Koohang (2016) และเป็นไปตามแนวคิด/ทฤษฎีของ Senge (1990) กล่าวคือ การจัดการความรู้ควรมุ่งสู่การเป็นองค์กรแห่งการเรียนรู้ (Learning organization) เพื่อให้ผู้ปฏิบัติงานรายบุคคลสามารถเกิดการเปลี่ยนแปลงอันเป็นผลมาจากการเรียนรู้ด้วยตนเองเพื่อพัฒนาการปฏิบัติงานให้สามารถบรรลุผลสัมฤทธิ์และส่งผลต่อความสามารถในการแข่งขันตามสภาพแวดล้อมทางธุรกิจ

ตอบวัตถุประสงค์ข้อที่ 3 เพื่อศึกษาการเติบโตทางธุรกิจที่มีอิทธิพลต่อความอยู่รอดขององค์กรของบริษัทในอุตสาหกรรมผลิตชิ้นส่วนยานยนต์การเติบโตทางธุรกิจมีอิทธิพลต่อความอยู่รอดขององค์กรของบริษัทในอุตสาหกรรมผลิตชิ้นส่วนยานยนต์ สอดคล้องกับผลการวิจัยของ Mullins (2002); Laosebikan, Oginni & Odunlusi (2013); Akindele, Oginni & Omoyele (2012) และเป็นไปตามแนวคิด/ทฤษฎีของ Kotter & Rathgeber (2006) กล่าวคือ การที่องค์กรจะอยู่รอดได้นั้นต้องมีการวิเคราะห์แนวโน้มในการเติบโตของผลการดำเนินงาน การมีความคิดสร้างสรรค์ในการยอมรับการเปลี่ยนแปลงใหม่ๆ และการสร้างนวัตกรรมให้เกิดขึ้นกับองค์กร

Veridian E-Journal, Silpakorn University
ISSN 1906 - 3431

ข้อเสนอแนะสำหรับการนำไปใช้ประโยชน์

ผลที่ได้รับจากการศึกษาวิจัยในครั้งนี้ผู้วิจัยเสนอแนะให้บริษัทในอุตสาหกรรมผลิตชิ้นส่วนยานยนต์มุ่งเน้นและให้ความสำคัญกับการปรับปรุงพัฒนา ระบบสมรรถนะขององค์กร การจัดทำกลยุทธ์ทางธุรกิจ การสนับสนุนส่งเสริมภาวะผู้นำ และการบริหารจัดการความรู้ เพื่อให้ปัจจัยเหล่านี้สามารถสนับสนุนส่งผลต่อการเติบโตทางธุรกิจและความอยู่รอดของบริษัทในระยะยาวได้อย่างยั่งยืน ดังนี้

1. บริษัทในอุตสาหกรรมผลิตชิ้นส่วนยานยนต์ควรต้องพัฒนาระบบบริหารจัดการสมรรถนะประกอบด้วย สมรรถนะหลักในการดำเนินธุรกิจ (Business competency) สมรรถนะของผู้นำ (Leadership competency) และสมรรถนะตามบทบาทหน้าที่ในการทำงาน (Functional competency) ให้มีความสอดคล้องกับกลยุทธ์ทางธุรกิจ พร้อมนำสู่การปฏิบัติและมีระบบติดตามประเมินผลเพื่อปรับปรุงแก้ไขในการนำไปเชื่อมโยงกับผลสัมฤทธิ์การบรรลุเป้าหมายของบริษัทอย่างต่อเนื่อง

2. บริษัทในอุตสาหกรรมผลิตชิ้นส่วนยานยนต์ควรกำหนดกลยุทธ์ทางธุรกิจโดยมุ่งเน้นการลดต้นทุนและผลิตภาพในการผลิตให้มีความเหมาะสมกับบริบทขององค์กร คำนึงถึงจุดแข็งและโอกาสในการปรับปรุงธุรกิจมีความโดดเด่น และสร้างความได้เปรียบในการแข่งขันทางธุรกิจในอุตสาหกรรมเดียวกัน

3. บริษัทในอุตสาหกรรมผลิตชิ้นส่วนยานยนต์ควรมีการจัดทำแผนพัฒนาผู้นำอย่างเป็นระบบ เช่น แผนการสืบทอดตำแหน่ง การจัดทำเส้นทางความก้าวหน้าในสายอาชีพ ระบบการบริหารจัดการคนเก่ง และการดูแลรักษาพนักงาน ทั้งนี้ควรบูรณาการระบบต่างๆ ที่เกี่ยวข้องเข้าด้วยกันเพื่อให้เกิดการเกื้อหนุนและนำไปเชื่อมโยงกับประสิทธิผลขององค์กร เพื่อสนับสนุนการเติบโตทางธุรกิจและสร้างความอยู่รอดขององค์กร

4. บริษัทในอุตสาหกรรมผลิตชิ้นส่วนยานยนต์ควรพัฒนาระบบการจัดการความรู้ในองค์กรทั้งความรู้ที่ฝังอยู่ในตัวคน (Tacit Knowledge) และความรู้ชัดแจ้ง (Explicit Knowledge) พร้อมทั้งปรับเปลี่ยนพฤติกรรมในการทำงานให้สอดคล้องกับการนำความรู้ไปใช้ให้เกิดประโยชน์ในการปรับปรุงพัฒนากระบวนงานหลัก (Core process) และกระบวนงานสนับสนุน (Support process) เพื่อให้ส่งผลต่อประสิทธิภาพขององค์กร

5. บริษัทในอุตสาหกรรมผลิตชิ้นส่วนยานยนต์ควรมุ่งเน้นตัวชี้วัดประเมินผลที่สำคัญโดยกำหนดเป็นเป้าหมายที่ท้าทายเพื่อใช้ขับเคลื่อนการเติบโตทางธุรกิจและความอยู่รอดขององค์กร ประกอบด้วย 1) ตัวชี้วัดทางการเงิน ได้แก่ การวัดการเติบโตที่เพิ่มขึ้นของ กำไรสุทธิ รายรับ แนวโน้มการลดลงของต้นทุนการผลิตและค่าใช้จ่ายในการดำเนินงาน และ 2) ตัวชี้วัดที่ไม่ใช้การเงิน ได้แก่ การวัดการเติบโตที่เพิ่มขึ้นของ ส่วนแบ่งตลาด คุณภาพสินค้าและบริการ การเกิดนวัตกรรม ใช้เทคโนโลยี ความสามารถในการแข่งขัน ระดับผลิตภัณฑ์ ความสามารถในการปรับตัวและแรงจูงใจของพนักงาน

ข้อเสนอแนะสำหรับการวิจัยในครั้งต่อไป

1. เห็นควรนำผลการวิเคราะห์โมเดลเส้นทางที่ได้รับจากการศึกษาวิจัยในครั้งนี้ไปใช้ในการศึกษาวิจัยกับภาคธุรกิจอุตสาหกรรมอื่นเพื่อใช้ยืนยันผลที่ได้รับจากการศึกษาที่เหมือนกันหรือเป็นการค้นพบใหม่ในส่วนของปัจจัยที่แตกต่างกันออกไป

2. เห็นควรนำปัจจัยและดัชนีชี้วัดของปัจจัยอื่นนอกเหนือจากปัจจัยที่ใช้ในการศึกษาวิจัยในครั้งนี้มาปรับปรุงโมเดลเส้นทางให้มีความสมบูรณ์ยิ่งขึ้น อาทิเช่น สมรรถนะองค์กรในการศึกษาวิจัยครั้งนี้ไม่สามารถส่งอิทธิพลทางตรงต่อความอยู่รอดขององค์กรจึงควรปรับปรุงปัจจัยหรือข้อคำถามของปัจจัยที่เกี่ยวข้อง เป็นต้น

3. เห็นควรนำโมเดลเส้นทางที่ได้รับจากการศึกษาวิจัยในครั้งนี้มาพัฒนาปรับปรุงใช้ในการศึกษาวิจัยเชิงลึกกับองค์กรขนาดใหญ่ที่เป็นแบบอย่างที่ดี (Best Practices) ที่ได้รับความสำเร็จและเป็นที่ยอมรับในด้านการบริหารจัดการความอยู่รอดขององค์กรเพื่อเป็นการพัฒนาต่อยอดโมเดลเส้นทางต่อไป

เอกสารอ้างอิง

ภาษาไทย

กระทรวงอุตสาหกรรม. (2559). *ยุทธศาสตร์การพัฒนาอุตสาหกรรมไทย 4.0 ระยะ 20 ปี* (พ.ศ 2560 - 2579).

กรมพัฒนาธุรกิจการค้า. (2560). สถิติการจดทะเบียนจัดตั้งธุรกิจระหว่างปี 2557-60. กระทรวงพาณิชย์ รายงาน: ฉบับที่ 37.

จิราภรณ์ พงษ์ศรีทัศน์. (2553). ปัจจัยด้านวัฒนธรรมองค์กรและการจัดการความรู้ที่มีอิทธิพลต่อประสิทธิผลของมหาวิทยาลัยเทคโนโลยีราชมงคล. ดุษฎีนิพนธ์, มหาวิทยาลัยรามคำแหง.

วรรณา ยงพิศาลภพ. (2560). แนวโน้มธุรกิจอุตสาหกรรม ปี 2560-62 : อุตสาหกรรมชิ้นส่วนยานยนต์. ธนาคารกรุงศรีอยุธยา.

วรัญญา เยาวรัตน์ ลี. (2560). ปัจจัยสาเหตุที่ส่งอิทธิพลต่อการพัฒนาเพื่อความอยู่รอดขององค์การธุรกิจในประเทศไทย. ดุษฎีนิพนธ์. วิทยาลัยพาณิชยศาสตร์. มหาวิทยาลัยบูรพา.

สุภมาส อังศุโชติ, สมถวิล วิจิตรวรรณา และ รัชนีกูล ภิญโญภานุวัฒน์. (2554). สถิติวิเคราะห์สำหรับการวิจัยทางสังคมศาสตร์และพฤติกรรมศาสตร์: เทคนิคการใช้โปรแกรม.

สำนักงานคณะกรรมการพัฒนาการเศรษฐกิจและสังคมแห่งชาติ. (2559). *แผนพัฒนาเศรษฐกิจและสังคมแห่งชาติฉบับที่ 12* เข้าถึงได้จาก http://www.nesdb.go.th

สมาคมผู้ผลิตชิ้นส่วนยานยนต์ไทย . (2560). รายชื่อบริษัทผู้ผลิตชิ้นส่วนยานยนต์ไทย. แหล่งที่มาออนไลน์ http://www.thaiautoparts.or.th/index.php?op=about-index,(สืบค้นเมื่อ26กรกฎาคม 2560)

เสาวณี จันทะพงษ์, นิธิสาร พงศ์ปิยะไพบูลย์. (2560). บทวิเคราะห์ทางเศรษฐกิจ. ธนาคารแห่งประเทศไทย.

ภาษาต่างประเทศ

Adeoye, A. O. (2012). Impact of External Business Environment on Organizational Performance on Food and Beverage Industry in Nigeria. British Journal of Arts and Social Sciences, Vol. 1 No. 2, pp. 56-65.

Akindele, R. I., Oginni, B. O., & Omoyele, S. O. (2012). Survival of Private Universities Nigeria : Issues, Challenges and Prospects, International Journal of Innovative Research in Development, Vol. 1 (2), pp. 30-43.

Barry, D, & Elmes, M. (1997). Strategy retold : Toward a narrative view of strategic discourse. Academy of management review, Vol. 22(2), pp. 429-452.

Burns, J.M. (1978). Leadership. New York, NY : Harper & ROW, Publishers.

Church, D.M. (2012). Leadership Style and Organizational Growth : A Correlation Study .Purdue University.

DelaCerda, J. (2007). The Leading Companies of Mexico 1976-2006 : Organizational Survival, Strategic Adaptation and Superior Performance in the Global Economic Revolt. A thesis submitted to The faculty of Benedictine University.

Gialamas, S., & Pelonis, P. (2009). Morphosis leadership : Being visionaries in a changing world. Academic Leadership, 7(2).

Gino, F., & Gray, P. P. (2011). Why Leaders Don't Learn from Success. From the April issue of Harvard Business Review.

Golob, T. F. (2003). Review structural equation modeling for travel behavior research. Transportation Research. 37: 1-25.

Hair, J. F., Jr., Black, W. C., Babin, B. J., Anderson, R. E. & Tatham, R. L. (2010). Multivariate data analysis (7 ed.). New Jersey: Pearson: Prentice Hall.

Ivey, G., & Kline, T.J.B. (2010).Transformational and active transactional Leadership in the Canadian military. Leadership & Organization Development Journal, Vol. 31 Issue: 3, pp. 246-262.

Kaplan, R. S., & Norton, D. P. (2001). The Strategy-Focused Organization : How Balanced Scorecard Companies Thrive in The New Business Environment. Harvard Business School Press.

King, A. W., Fowler, W., & Zeithaml,P. (2001). Managing organizational competencies for competitive advantage : The middle-management edge. Academy of management executive, Vol. 15, No 2. pp. 95-106.

Kogut, B., & Zander, U. (1992). Knowledge of the firm, combinative capabilities, and the replication of technology. Organization Science, Vol.3No.3, pp. 383-397.

Koohang, A., Paliszkiewicz, J. Gołuchowski, J. (2017). The impact of leadership on trust, knowledge management, and organizational performance : A research model. Industrial Management & Data Systems, Vol. 117(3), pp. 521-537.

Kotter, J. P., & Rathgeber, H. (2006). Our iceberg is melting: changing and succeeding und any conditions. New York, St. Martin's Press.

Laosebikan, S.J., Oginni, O.B., & Odunlusi, C.F. (2013). Evaluation Of Time Management For Growth And Development In Developing Economies: Nigerian Experience, International Journal of Innovative Research and Development, Vol. 2 No. 7, pp. 490-496.

Mullins, J. L. (2002). Management and Organizational Behavior 6 th ed. Prentic - hall, Italy.

McClelland, C. D. (1973). Testing for the competence rather than for Intelligence. New Jersey : American Psychologist.

Nonaka, I. (1991). The knowledge - creating, Harvard Business Review, Vol. 69, pp. 96-104.

Omolade, O. O., & Tony, O. A. (2014). Effect Of Strategic Planning On The Growth And Survival Of An Emerging Firm. American Journal of Engineering Research (AJER), Vol. 03, Issue. 02, pp. 230-239.

Petter, S., DeLone, W. H. and McLean, E. R. (2008). Measuring information systems success : Models, dimensions, measures, and interrelationships. European Journal of Information Systems. 17(3): 236-263.

Porter, M. E. (1985). Competitive Advantage. New York : Free Press.

Porter, M. E. (1990). The Competitive Advantage of Nations. The Free Press, New York, NY.

Rummler, G., & Brache, A. (1995). Improving performance. San Francisco : Jossey - Bass.

Senge, P.M. (1990). The fifth discipline : The art and practice of the learning organization. Century Business, London.

Senge, P.M. (2004). The leader new work : Building learning organizations. How organizations learn. Managing the search for knowledge , pp. 462-486.

Sidek, S., & Mohamad, M. R. (2014). Managerial competencies and small business growth Empirical evidence from microfinance participants. Faculty of entrepreneurship and business, University Malaysia Kelantan.

Sunday, J.K., Adekunle, I., & Roseline, O. (2014). Organizational survival : The effects of leadership Skill an Strategy. Science Journal of Business and Management : 2(2), pp. 44-49.

Thongchalerm, W., Nachairit, I., & Tontiset, N. (2012). Relationships between Financial Reporting Usefulness and Organization Survival of Electrical and Electronic SMEs in Thailand. Mahasarakham University.

Tushman, M., Anderson, P. and O'Reilly, C. A. (1997). Technology cycles, innovation streams, and ambidextrous organizations: organizational renewal through innovation streams and strategic change. Managing Strategic Innovation and Change, Oxford University Press, Oxford. pp. 3-23.

Webb, K. (2007). Motivating peak performance : Leadership behaviors that stimulate employee motivation and performance.Christian Higher Education,6(1), 53-71.

Whittington, R. (2007). Strategy practice and strategy process : Family differences and the sociological eye. Organization Studies, 28(10), 1575-1586.

Zuo, Y., & Panda, B. (2013). Composition and combination-based object trust evaluation for knowledge management in virtual organizations. Vol. 43 Issue, 3, pp. 296-321.